

تفسیر آیه هفتم و هشتم

وَاعْلَمُوا أَنَّ فِيْكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِّنَ الْأَمْرِ لَعَذَّبْتُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرُ وَالْفُسُوقُ وَالْعُصُبَانَ أُولَئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ «7» فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَنِعْمَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ «8»

ترجمه:

و بدانيد که پیامبر خدا در میان شمامست؛ هرگاه در بسیاری از امور از شما اطاعت کند، به تباہی خواهید افتاد، ولی خداوند، ایمان را محبوب شما قرار داده و آن را در دلهای شما زینت بخشیده است، و کفر و فسق و گناه را در نظر شما ناخوشایند جلوه داده است؛ این گروه، هدایت یافتگانند.

این، فضل و نعمتی از سوی خداوند است، و خدا دانا و حکیم است.

شرح:

یکی از نکات ارزشمند در این آیه شریفه این است که به تبیین حقیقت دین الهی می پردازد و به جوهره اصلی آئین اسلام که عشق و محبت است، اشاره می نماید.

اسلام، دین محبت است

در اینجا به بیان این نکته اشاره می کنیم که دین اسلام، هم آئین محبت است، و هم مسلمانان را به رفتار با دیگران در سایه عشق و دوستی و صفا و صمیمیت فرا می خواند.

کلمه محبت و مشتقات آن، بیش از نود مرتبه در قرآن مجید آمده است.

امام صادق (علیه السلام) در روایت ذیل، این نکته زیبا در آیه یادشده را مورد تاکید قرار می دهد و خطاب به زیاد الحذاء که گویا از حقیقت مذکور، متعجب شده است، چنین می فرماید:

"يَا زِيَادًا وَيَحْكُ وَهَلْ الدِّينُ إِلَّا الْحُبُّ؟ أَلَا تَرَى إِلَى قَوْلِ اللَّهِ: (إِنْ كُنْتُمْ تَحْبِبُونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يَحْبِبُكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرُ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ؟) أَوْ لَا تَرَوْنَ إِلَى قَوْلِ اللَّهِ لِمُحَمَّدٍ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ): (حُبُّ الْيَكْمِ الْأَيْمَانِ وَرِزْنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ؟) ..."

وقال: الحب هو الدين والدين هو الحب".

یعنی: وای بر تو ای زیاد، آیا دین غیر از محبت است؟ آیا سخن خدا را ندیده ای که می فرماید: (ای پیامبر بگو: اگر خدا را دوست دارید پس از من پیروی نمایید، که خداوند شما را دوست خواهد داشت و گناهان شما را خواهد آمرزید)؟ و آیا این سخن خدا را خطاب به محمد (صلی الله علیه و آله)

ندیده ای که می فرماید: (خداوند ایمان را محبوب شما قرار
داد و آن را در دلهای شما زینت بخشد)؟

آنگاه فرمود: محبت ، دین است؛ و دین ، محبت است.

از این روایت نغز و پرمعنا که در کتابهای معتبری مانند "اصول کافی" و کتاب "المحاسن" آمده است، به خوبی روشن می گردد که از دیدگاه این پیشوای بزرگ شیعه، دین مقدس اسلام، آئین عشق و محبت است.

با یک نگاه گذرا به آیات شریفه قرآن و روایات اسلامی، معلوم می گردد که مکتب رهایی بخش اسلام، به کار بردن محبت را در همه زمینه ها و برخورد با طوائف گوناگون بشر، مورد تأکید قرار داده است.

قرآن مجید در این زمینه تا آنجا پیش رفته است که حتی به مسلمانان اجازه داده تا خیرخواهی و همیاری با کافران را به جا آورند، مشروط بر اینکه آنان در حال جنگ با مسلمانان نباشند و به اذیت آنان نپردازند.

در آیه هشتم از سوره ممتحنه، چنین می خوانیم:

"لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُحْرِجُوكُمْ مِّن دِيَارِكُمْ أَن تَبْرُوْهُمْ وَتُنْقِسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ".

یعنی: خداوند شما را از نیکی کردن و رعایت عدالت نسبت به کسانی که در راه دین با شما پیکار نکردند و از خانه و دیارتان بیرون نراندند نمی‌کند؛ به تحقیق، خداوند عدالت پیشگان را دوست دارد.

همچنین در آیه 125 از سوره نحل، چنین می‌فرماید:

"اَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ صَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ".

یعنی: مردم را به سوی راه پروردگارت با حکمت و موعظه زیبا دعوت کن، و با آنان با بهترین روش به بحث و مجادله بپرداز. به درستی که پروردگارت نسبت به کسانی که از راه او منحرف گردیده اند آگاه تر است، و او به هدایت یافتنگان نیز عالم است.

وقتی اسلام از ما بخواهد در تعامل و برخورد با غیر مسلمانان، محبت و عدالت را مراعات کنیم، تکلیف رفتار با پیروان اسلام و گروه‌های خودی و همراهان و هم کیشان و اعضاء خانواده، به طریق اولی روشی می‌گردد.

امام صادق (ع) در حدیثی شریف، علاوه بر لزوم محبت نسبت به دیگران، اعلام آن را نیز ضروری می‌شمارد و چنین می‌فرماید:

"إذا أحببت رحلا فاخبره بذلك فإنه أثبت للمودة بينكما". (أصول
كافى، جلد 4).

يعنى: هرگاه فردی را دوست می داری، او را نسبت به
محبّت خود آگاه کن، زیرا این امر، باعث ثبیت و تقویت
دوستی میان شما می گردد.

در پایان، این نکته را یاد آور می شویم که در آیه هشتم از
سوره حجرات، خدای بزرگ، چنین مکتبی که بر مبنای محبّت
و دوستی بنا شده باشد را می ستاید و آن را فضل و نعمتی
از جانب خود معرفی می نماید.
